

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.750 van 26 juni 2015
in de zaak A. 215.353/X-16.184.**

In zake : 1. John VAN LAETHEM
 2. Armel MOONENS
 3. de BVBA VAN LAETHEM INTEGRATED PRODUCE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Jan Bouckaert, Bastiaan Schelstraete en
 Matthias Strubbe
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Loksumstraat 25
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de GEMEENTE SINT-PIETERS-LEEUV
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk De Greef
 kantoor houdend te 1700 Dilbeek
 Eikelenberg 20
 bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de PROVINCIE VLAAMS-BRABANT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Michel van Dievoet
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Wolstraat 56
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 20 maart 2015, strekt tot de
schorsing van de tenuitvoerlegging van :

- “1° het besluit van 8 juli 2014 [lees: 25 september 2014] van de
gemeenteraad van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw houdende de
definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk
uitvoeringsplan ‘Open Ruimte’
- 2° het besluit van 27 november 2014 van de deputatie van de provincie
Vlaams-Brabant houdende goedkeuring van dit gemeentelijk

ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Open Ruimte’ van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een nota ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 juni 2015.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Matthias Strubbe, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Dirk De Greef, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en advocaat Filip van Dievoet, die *loco* advocaat Michel van Dievoet verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Eerste en tweede verzoeker zijn de eigenaars van een onroerend goed aan de Postweg 20 te Sint-Pieters-Leeuw. Zij zijn tevens de zaakvoerders van derde verzoekster, die op het voormelde onroerend goed een bedrijf uitbaat dat zich hoofdzakelijk toelegt op de handel en/of de teelt van groenten, fruit, kruiden, specerijgewassen en bloemen, voornamelijk in serreteelt.

4. In het bindende deel van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan (hierna: GRS) van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw wordt onder het thema “open ruimte” gesteld dat binnen de gewenste ruimtelijke structuur een aantal natuurgebieden-valleigebieden en landbouwgebieden en een bepaald bosgebied worden geselecteerd als drager van de open ruimte en dat de gemeente een open ruimte ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna RUP) zal opmaken waarin de geselecteerde open ruimtestructuren afgebakend worden (met bijhorende ontwikkelingsperspectieven) en de zones *non-aedificandi* worden opgenomen.

5. In uitvoering van deze bindende bepaling wordt beslist een voorontwerp-RUP “Open Ruimte” op te maken. Het oostelijk deel van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw behoort tot het Vlaams strategisch gebied rond Brussel, terwijl het grotere westelijk deel een uitgesproken landelijk karakter kent. Bij de uitwerking van het RUP staat het vrijwaren van de aanwezige open ruimte van verdere bebouwing voorop. De open ruimte wordt opgesplitst in elf deelgebieden, waaronder “Gebied 4: tussen oostelijke Postweg, gemeentegrens en Pedestraat”. Binnen dit deelgebied bevindt zich het bedrijfsterrein van de verzoekers.

6. Het plangebied is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgestelde gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse grotendeels gelegen in agrarisch gebied, waarvan het merendeel landschappelijk waardevol is. Verspreid in de gemeente komen een aantal woongebieden en woongebieden met landelijk karakter voor. Deze zijn hoofdzakelijk gesitueerd rond de kernen van Sint-Pieters-Leeuw, Vlezenbeek, Sint-Laureins-Berchem en Oudenaken en in het oostelijk deel van de gemeente. Een groot deel van de aanwezige valleien is aangeduid als natuurgebied.

7. Op 27 april 2011 wordt bij de dienst Mer een screeningsdossier ingediend. Op 25 mei 2011 beslist de dienst Mer dat het voorgenomen plan geen

aanleiding geeft tot aanzienlijke milieugevolgen en dat de opmaak van een plan-MER niet nodig is na de vaststelling dat in een aanvullende nota die deel uitmaakt van het screeningsdossier door de gemeente voldoende wordt aangegeven hoe met de ontvangen opmerkingen zal omgegaan worden in het verdere RUP-proces, bepaalde aanpassingen van de toelichtingsnota worden voorgesteld en verduidelijkingen worden meegegeven omtrent de opties van het RUP.

8. Op 18 januari 2012 wordt een eerste plenaire vergadering gehouden over het voorontwerp van gemeentelijk RUP. Naar aanleiding van de opmerkingen die geformuleerd worden tijdens deze plenaire vergadering wordt beslist het ontwerp grondig te herwerken.

9. Na de herwerking van het voorontwerp-RUP wordt een tweede plenaire vergadering gehouden op 20 maart 2013.

10. Op 26 september 2013 stelt de gemeenteraad van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw het ontwerp van gemeentelijk RUP “Open Ruimte” voorlopig vast.

11. Er wordt een openbaar onderzoek georganiseerd over het ontwerpplan van 28 oktober 2013 tot en met 26 december 2013.

12. Op 30 januari 2014 trekt de gemeenteraad van Sint-Pieters-Leeuw het besluit van 26 september 2013 in en stelt het ontwerp van gemeentelijk RUP “Open Ruimte” opnieuw voorlopig vast.

Het voormelde onroerend goed van de verzoekers wordt bestemd tot “open landbouwgebied” (artikel 3), en krijgt tevens een overdruk als “bouwvrij agrarisch gebied” (artikel 5).

13. Ter gelegenheid van het nieuw openbaar onderzoek over het ontwerpplan van 28 februari 2014 tot en met 28 april 2014, worden 16 bezwaarschriften ingediend en 2 adviezen uitgebracht.

14. De gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening (hierna: de Gecoro) van Sint-Pieters-Leeuw brengt op 25 juni 2014 een gunstig advies uit over het plandossier, mits enkele aanpassingen.

15. Met het eerste bestreden besluit stelt de gemeenteraad van Sint-Pieters-Leeuw op 25 september 2014 het gemeentelijk RUP “Open Ruimte” definitief vast.

16. Met het tweede bestreden besluit keurt de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant op 27 november 2014 het gemeentelijk RUP “Open Ruimte” goed.

IV. Onderzoek van de vordering tot schorsing

17. Overeenkomstig artikel 17, § 1, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

Spoedeisendheid

Standpunt van de partijen

18. De verzoekers zetten uiteen dat eerste verzoeker als zaakvoerder van derde verzoekster op 28 augustus 2014 een stedenbouwkundige vergunning verkreeg van de deputatie van de provincie Vlaams-Brabant

(hierna: de deputatie) voor onder meer de bouw van een bedrijfswoning en de uitbreiding van een bestaande serre op de betrokken bedrijfssite.

Het beroep van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw en haar college van burgemeester en schepenen tegen deze vergunningsbeslissing is hangende bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb). In deze procedure wordt aangevoerd dat de deputatie geen rekening hield met de onverenigbaarheid met het destijds in opmaak zijnde RUP “Open Ruimte” en wordt voorgehouden dat de stedenbouwkundige vergunning had moeten worden geweigerd op grond van de zogenaamde “negatieve anticipatie” bedoeld in artikel 4.3.2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO).

Indien de stedenbouwkundige vergunning van 28 augustus 2014 door de RvVb zou worden vernietigd, komt het opnieuw aan de deputatie toe om een nieuwe vergunningsbeslissing te nemen en zij zal daarbij rekening moeten houden met de dan geldende stedenbouwkundige voorschriften van het thans bestreden RUP dat de oprichting van nieuwe serres en van een nieuwe bedrijfswoning in beginsel niet toelaat op de bedrijfssite van de verzoekers. Dit zal volgens de verzoekers de deputatie ertoe nopen om de vergunning te weigeren.

De verzoekers betogen “dat het geschil niet met de gewone procedure binnen de gewenste tijdspanne opgelost kan worden: indien het RUP “Open Ruimte” nog van kracht is ten tijde van een mogelijke vernietiging door de [RvVb], zal de deputatie [...] de stedenbouwkundige vergunning moeten weigeren. Deze weigering kan slechts worden voorkomen middels een schorsingsprocedure”.

Indien het RUP “Open Ruimte” nadien alsnog vernietigd wordt door de Raad van State, heeft derde verzoekster de mogelijkheid om een nieuwe vergunningsaanvraag in te dienen. Een vergunningstraject neemt echter, overeenkomstig de decretaal voorziene termijnen al snel 6,5 maanden (zonder administratief beroep) tot 11 maanden (met administratief beroep) in beslag.

Indien nadien nog een jurisdictioneel beroep volgt, kan dit tijdsverloop nog verdubbelen.

Een dergelijke vertraging in de uitbreiding van de bestaande serres heeft logischerwijze negatieve gevolgen voor de bedrijfsvoering van derde verzoekster. De verzoekers beklemtonen dat het essentieel is om te blijven investeren in de serres met het oog op het vrijwaren van de continuïteit van de onderneming, het behoud van de tewerkstelling en het verzekeren van de rendabiliteit van de onderneming. Dergelijke investeringen zijn onmogelijk onder gelding van het bestreden plan.

Dat de vernieuwing van het bedrijf gedurende lange – tot onbepaalde – tijd “*on hold*” zou worden gezet, heeft aanzienlijke economische gevolgen voor derde verzoekster. Dit geldt overigens des te meer nu de uitbreiding van de serres ingevolge voorliggende procedure en de procedure voor de RvVb reeds een aanzienlijke vertraging heeft opgelopen.

Zij besluiten dat een onmiddellijke beslissing *in casu* wenselijk is en dat enkel een schorsing van het bestreden RUP de ernstige economische gevolgen kan vermijden, zodat de vordering spoedeisend is.

19. De eerste verwerende partij repliceert, enerzijds, dat geen spoedeisendheid is bewezen en, anderzijds, dat de aangevoerde spoedeisendheid door de verzoekers zelf wordt gecreëerd.

Zij werpt op dat het op dit ogenblik nog onzeker is of de RvVb de volgens haar onwettige stedenbouwkundige vergunning zal vernietigen. De redenen die de verzoekers inroepen voor de schorsing van de bestreden beslissingen zijn dus louter hypothetisch en derhalve niet bewezen.

Verder meent zij dat het de verzoekers zelf zijn die ervoor opteren om de vergunning voorlopig niet uit te voeren en derhalve de ingeroepen spoedeisendheid zelf creëren of minstens in stand houden terwijl voorlopig niets

hen verhindert om de beweerde spoedeisende situatie te beëindigen. Zolang de RvVb geen uitspraak doet over het beroep tegen de stedenbouwkundige vergunning staat niets de verzoekers eraan in de weg dat ze de vergunning uitvoeren.

Zij stelt nog dat de verzoekers zeer goed weten dat de stedenbouwkundige vergunning onwettig is. Indien zij overtuigd waren van het tegendeel, zouden zij reeds gestart zijn met de uitvoering ervan. De verzoekers geven zelf aan dat wanneer de aanvraag zou moeten getoetst worden aan de voorschriften van het thans goedgekeurde gemeentelijk RUP “Open Ruimte” de deputatie genoodzaakt zal zijn de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

De eerste verwerende partij besluit dat een verzoeker niet met succes de schorsing kan vragen van bestuurshandelingen op grond van “spoedeisendheid”, wanneer hijzelf de ingeroepen spoedeisende situatie heeft gecreëerd of minstens zelf in stand houdt. Er is geen sprake van een spoedeisendheid die tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen kan leiden.

20. De tweede verwerende partij antwoordt dat de argumentatie van de verzoekers “vertrekt van een premisse die volledig hypothetisch is, meer bepaald dat de stedenbouwkundige vergunning van 28 augustus 2014 zal worden vernietigd door de RvVb”. Enerzijds, wijst zij erop dat de verzoekers geen enkel stuk voorleggen waaruit zou blijken dat er een procedure hangende is bij de RvVb en, anderzijds, staat het volgens haar niet vast dat de RvVb zal vernietigen. Het valt geenszins uit te sluiten dat de RvVb de uitspraak van de Raad van State zal afwachten alvorens ten gronde uitspraak te doen, aangezien de middelen die worden aangevoerd blijkbaar betrekking hebben op het bestreden RUP, meer in het bijzonder op de zogenaamde negatieve anticipatie. Voorts verhindert niets dat eerste verzoeker als tussenkomen partij voor de RvVb aanvoert dat het RUP onwettig is.

De verzoekers lijken geen rekening te houden met het feit dat de uitbreiding, herbouw en verbouwing van hun bedrijf nog steeds mogelijk is conform artikel 5.2 van de stedenbouwkundige voorschriften van het RUP. Het is dus geenszins zeker dat de deputatie de vergunning in het kader van een herstelbeslissing zal weigeren.

Zelfs wanneer de vergunning zou worden vernietigd en het RUP nog van kracht is, kan eerste verzoeker steeds een beroep tot nietigverklaring instellen tegen de weigering van de vergunning en daarbij de onwettigheid van het RUP aanvoeren.

Overigens beschikt eerste verzoeker thans over een uitvoerbare stedenbouwkundige vergunning.

Er wordt door de verzoekers niet aangetoond dat zij het resultaat van een vernietigingsprocedure niet kunnen afwachten, op straffe van zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen, zodat moet worden vastgesteld dat de zaak niet te spoedeisend is om behandeld te worden in een beroep tot nietigverklaring.

Beoordeling

21. Het komt er voor een verzoekende partij die beweert dat de zaak te spoedeisend is om de uitkomst van het annulatieberoep te kunnen afwachten, op aan om van die urgentie te overtuigen aan de hand van de concrete feiten die zij in haar vordering aanvoert.

22. Tijdstip noch inhoud van de uitspraak van de RvVb over het hangende beroep tot vernietiging van de inmiddels bij arrest van 14 april 2015 door de RvVb geschorste stedenbouwkundige vergunning van derde verzoekster, evenmin als van de, in voorkomend geval, daaropvolgende vergunningsbeslissing van de deputatie over de vergunningsaanvraag van deze verzoekster, kunnen redelijkerwijze worden voorspeld. De dreiging van een latere vernietiging van

deze vergunning door de RvVb en van een daaropvolgende weigering van de vergunningsaanvraag van derde verzoekster door de deputatie doet zich dan ook enkel voor als een loutere hypothese die op zich thans de vereiste spoedeisendheid niet kan verantwoorden. Uit niets blijkt overigens dat het voor derde verzoekster onmogelijk zou zijn om tegen deze latere uitspraak van de RvVb of de navolgende beslissing van de deputatie beroep in te dienen.

23. De enkele verklaring van de boekhouder van derde verzoekster dat het noodzakelijk is te blijven investeren in de vernieuwing van de serres met het oog op het vrijwaren van de continuïteit van de onderneming, het behoud van de tewerkstelling en het verzekeren van de rentabiliteit van de onderneming, doet de Raad van State niet aannemen dat zulks bewijst dat derde verzoekster, laat staan eerste en tweede verzoeker, thans zulke ernstige schadelijke gevolgen zouden lijden dat zij het resultaat van de procedure tot nietigverklaring van het bestreden RUP niet kunnen afwachten.

24. Uit het voorgaande volgt dat niet voldaan is aan tenminste één van de twee cumulatieve voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden besluiten te kunnen bevelen. Die vaststelling volstaat om de schorsingsvordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig juni 2015, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Pierre Lefranc,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Pierre Lefranc